

3. Пивовар Ю. Організаційно-правові засади взаємодії міліції і органів фінансового контролю : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07. Київ, 2008. 266 с.
4. Цимбал Г. Взаємодія як умова забезпечення виявлення і розслідування податкових злочинів : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.09. Ірпінь, 2005. 217 с.
5. Сачаво А. Адміністративно-правові основи діяльності приватних охоронних структур та їх взаємодія з ОВС України : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07. Київ, 2004. 162 с.
6. Завгородній В. Адміністративно-правове регулювання взаємодії органів внутрішніх справ та громадських організацій у протидії корупції : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07. Дніпропетровськ, 2010. 268 с.
7. Про затвердження Порядку проведення перевірки організації роботи державних нотаріальних контор, державних нотаріальних архівів, організації нотаріальної діяльності приватних нотаріусів, дотримання державними і приватними нотаріусами порядку вчинення нотаріальних дій та виконання правил нотаріального діловодства : Наказ Міністерства юстиції України від 17 лютого 2014 року № 357/5. *Офіційний вісник України*. 2014. № 16. Ст. 246.
8. Фесюнін В. Організаційно-правові засади взаємодії органів державної податкової служби з населенням : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07. Харків, 2007. 187 с.
9. Малюткин В. Организация взаимодействия подразделений органов внутренних дел в осуществлении профилактики преступлений ; под ред. Г. Аванесова. Москва : РИО МВД СССР, 1976. 40 с.
10. Гречанюк С. Організаційно-правові засади взаємодії кримінально-виконавчих установ з державними органами та недержавними організаціями : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07. Ірпінь, 2006. 253 с.
11. Юридична енциклопедія : в 6 т. Т. 4 : Н–П. Київ : Українська енциклопедія імені М. Бажана, 2002. 720 с.
12. Мироненко Т. Організаційно-правові аспекти управління взаємодією органів прокуратури України з громадськістю : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07. Харків, 2007. 190 с.
13. Торохтій Ю. Правові засади взаємодії місцевих державних адміністрацій та місцевого самоврядування в Україні : дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.02. Харків, 2005. 181 с.

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32844/2618-1258.2021.5.2.15>

ЖУК Т.І.

**ДО ПИТАННЯ ПРО ВИЗНАЧЕННЯ ПОНЯТТЯ ЗАБЕЗПЕЧЕННЯ ВЗАЄМОДІЇ
КОНТРРОЗВІДУВАЛЬНИХ ОРГАНІВ З ІНШИМИ СУБ'ЄКТАМИ СЕКТОРУ
БЕЗПЕКИ З МЕТОЮ ОХОРОНИ НАЦІОНАЛЬНИХ ІНТЕРЕСІВ**

**ON THE QUESTION OF DEFINING THE CONCEPT OF ENSURING
THE INTERACTION OF COUNTERINTELLIGENCE BODIES WITH OTHER ACTORS
IN THE SECURITY SECTOR IN ORDER TO PROTECT NATIONAL INTERESTS**

Метою статті є розкриття категорійно-поняттєвого розуміння діяльності із забезпечення взаємодії контррозвідувальних органів з іншими суб'єктами сектору безпеки задля охорони національних інтересів. Стаття присвячена розкриттю категорійно-поняттєвого розуміння діяльності із забезпечення взаємодії контррозвідувальних органів з іншими суб'єктами сектору безпеки задля охорони національних інтересів. Відзначено, що представлена до аналізу тематика наукових пошуків є новою для адміністративно-правової науки. Виявлено, що законодавство містить прямі вказівки на реалізацію взаємодії контррозвідувальних органів з іншими

© ЖУК Т.І. – здобувач (Науково-дослідний інститут публічного права)

суб'єктами сектору безпеки. Для того щоб розуміти, що передбачає діяльність із забезпечення взаємодії контррозвідувальних органів з іншими суб'єктами сектору безпеки задля охорони національних інтересів, проаналізовано сутність категорій «взаємодія», «забезпечення», «забезпечення взаємодії» та «взаємодія органів Служби безпеки України з іншими суб'єктами сектору безпеки та оборони». На основі аналізу думок учених та положень чинного законодавства сформовано висновок, що у сфері охорони національних інтересів забезпечення взаємодії контррозвідувальних органів з іншими суб'єктами сектору безпеки та реалізація взаємодії контррозвідувальних органів з іншими суб'єктами сектору безпеки – це різні напрями діяльності уповноважених органів влади у сфері забезпечення національної безпеки України. У першому випадку йдеться про процес реалізації комплексного підходу до питань національної безпеки, що полягає в організації умов, підстав та процедур реалізації ситуативних чи систематичних спільно скоординованих та узгоджених дій контррозвідувальних органів з одним, декількома чи всіма суб'єктами сектору безпеки (залежно від різновиду адміністративно-правових відносин) задля ефективного та результативного запобігання будь-яким намірам з боку іноземних держав, організацій чи осіб завдати шкоди державній безпеці України. В другому випадку йдеться про один зі способів реалізації їхніх повноважень, що передбачає співробітництво, координацію та узгодженість засобів та заходів її реалізації задля охорони національних інтересів.

Ключові слова: *взаємодія, захист та охорона, ідеологічні цінності, контррозвідувальні органи, національна безпека, національні інтереси, національні пріоритети.*

The purpose of the article is to reveal the categorical and conceptual understanding of the activities to ensure the interaction of counterintelligence agencies with other actors in the security sector in order to protect national interests. The article is devoted to the disclosure of the categorical and conceptual understanding of the activities to ensure the interaction of counterintelligence bodies with other actors in the security sector in order to protect national interests. It is noted that the subject of scientific research presented for analysis is new for administrative and legal science. It was found that the legislation contains direct instructions on the implementation of the interaction of counterintelligence bodies with other actors in the security sector. In order to understand what is the activity of ensuring the interaction of counterintelligence bodies with other actors in the security sector in order to protect national interests, the essence of the categories “interaction”, “ensuring”, “ensuring interaction” and “interaction of the Security Service of Ukraine with others entities of the security and defense sector”. Based on the analysis of scientific opinions and current legislation, it is concluded that in the field of protection of national interests to ensure the interaction of counterintelligence with other actors in the security sector and the implementation of counterintelligence with other actors in the security sector – these are different areas of authorized authorities in the field of national security of Ukraine. In the first case, it is a process of implementing a comprehensive approach to national security, which consists in organizing the conditions, grounds and procedures for implementing situational or systematic jointly coordinated and coordinated actions of counterintelligence bodies with one, several or all actors in the security sector (variety of administrative and legal relations) in order to effectively and efficiently prevent any intentions of foreign states, organizations or individuals to harm the state security of Ukraine. And in the second – about one of the ways to exercise their powers, which involves cooperation, coordination and coherence of means and measures for its implementation to protect national interests.

Key words: *counterintelligence agencies, ideological values, interaction, national interests, national priorities, national security, protection and preservation.*

Постановка проблеми. Згідно з формулюванням ч. 1 ст. 12 Закону України «Про національну безпеку України» від 21 червня 2018 р. № 2469-VIII, усі складові частини сектору безпеки та оборони є взаємопов'язаними. У п. 2 ч. 2 цієї статті також зазначено, що органи, установи,

організації та індивідуальні суб'єкти, що залучаються до виконання завдань забезпечення національної безпеки України, взаємодіють з органами, які входять до складу сектору безпеки і оборони [1].

У Стратегії національної безпеки України, введеної в дію Указом Президента України від 14 вересня 2020 р. № 392/2020, зазначено, що дієва координація та чітка взаємодія органів сектору безпеки і оборони, інших державних органів, територіальних громад, бізнесу, громадянського суспільства і населення у запобіганні й реагуванні на загрози та подолання наслідків надзвичайних ситуацій виступають чинниками впровадження національної системи стійкості для забезпечення високого рівня готовності суспільства і держави до реагування на широкий спектр загроз [2]. Водночас Стратегія воєнної безпеки України, затверджена Указом Президента України від 25 березня 2021 р. № 121/2021, визначає, що її головною метою є завчасно підготовлена та всебічно забезпечена всеохоплююча оборона України на засадах стримування, стійкості та взаємодії. Зокрема, взаємодія в процесі всеохоплюючої оборони України вимагає координації заходів, що здійснюються в державі під час підготовки до збройного захисту та захисту в разі збройної агресії або збройного конфлікту проти України, під час відбудовного періоду після закінчення воєнних дій, із заходами, що вживаються для підтримки України інституціями Європейського Союзу, Організації Північноатлантичного договору (НАТО) та їх державами-членами, іншими державами та міжнародними організаціями [3].

Окрім того, Законом України «Про контррозвідувальну діяльність» від 26 грудня 2002 р. № 374-IV передбачено, що однією з основних засад контррозвідувальної діяльності є взаємодія спеціально уповноваженого органу державної влади у сфері контррозвідувальної діяльності з органами державної влади України, органами місцевого самоврядування, об'єднаннями громадян, юридичними та фізичними особами [4].

Відповідно, якщо законодавство містить прямі вказівки на реалізацію взаємодії контррозвідувальних органів з іншими суб'єктами сектору безпеки, то логічно буде припустити, що така можливість/обов'язок є забезпеченою.

Аналіз останніх досліджень і публікацій. Представлена до аналізу тематика наукових пошуків є новою для адміністративно-правової науки. Втім, значний внесок у розвиток наукових знань про неї було здійснено такими вченими, як Ю. Аллеров, І. Андрощук, Є. Бараш, С. Белай, В. Верхогляд, А. Замрига, І. Кириченко, Я. Лазур, М. Литвин, В. Мацюк, Ю. Назар, А. Подоляка, А. Халецька, А. Халецький, З. Чуйко.

Метою статті є розкриття категорійно-поняттєвого розуміння діяльності із забезпечення взаємодії контррозвідувальних органів з іншими суб'єктами сектору безпеки для охорони національних інтересів.

Виклад основного матеріалу. Для того щоб розуміти, що передбачає діяльність із забезпечення взаємодії контррозвідувальних органів з іншими суб'єктами сектору безпеки задля охорони національних інтересів, необхідно уточнити, що взаємодія – це філософська категорія, яка тісно пов'язана з поняттям взаємозв'язку і розглядається як одна з форм останнього; сутність взаємодії полягає у зворотному впливі предмета чи явища на інший предмет. При цьому всі інші філософські категорії (причина, дія, необхідність, суперечність тощо) є конкретними видами взаємозв'язку [5, с. 154]. Часто взаємодію визначають через взаємозв'язок [6, с. 85]. Водночас взаємозв'язок передбачає взаємообумовленість обох предметів чи явищ, коли одне явище одночасно є і причиною, і наслідком. За законами діалектики відбувається взаємоперехід одного явища в інше. Будь-який предмет одночасно піддається великій кількості впливів на нього; не залишаючись пасивним, він сам активно впливає на інші об'єкти. Ця «відкритість» предмета чи явища зумовлює багатоманітність поняття взаємодії. Абстрагувавшись від багатоманітності цього процесу, за спрямуванням можемо виділити позитивну та негативну взаємодію. У філософії позитивну взаємодію визначають через поняття співробітництва, хоча в науковій літературі ще немає поняття, яке б найадекватніше відобразило взаємодію, яка протилежна взаємозв'язку типу «боротьба» [7, с. 121]. Так, зокрема, на думку Т. Котарбинського, два суб'єкти взаємодіють, якщо хоча б один із них допомагає або перешкоджає іншому [8]. Позитивна спрямованість взаємозв'язку характеризується взаємодоповненням, взаємодопомогою, кооперацією, координуванням взаємодіючих сторін [9, с. 8]. Саме тому загальноприйняте розуміння взаємодії позначає таку сумісну дію кількох об'єктів або суб'єктів, за якої результати дії одного з них впливає на інші [10, с. 16]. Це постійна співпраця у вирішенні як значних, так і повсякденних питань, за якої сторони діють відкрито та прозоро [11].

Як відзначає А. Подоляка, у широкому змісті «взаємодія – це процес взаємного впливу об'єктів один на одного, найбільш загальна, універсальна форма зміни їхнього стану» [12, с. 338].

Вчений також уточнює, що найчастіше взаємодія визначається як погоджена діяльність або кооперація праці. Втім, Г. Туманів і К. Єрмаков додають ще декілька суттєвих ознак взаємодії, визначаючи її як важливу умову діяльності органів або служб, необхідний засіб досягнення поставлених завдань; засіб досягнення погодженості; ділову співпрацю; складову частину комплексності заходів; узгодження зусиль усіх ланок апарату [12, с. 338].

Для повноти розгляду піднятого питання зазначимо, що, згідно з термінологією законодавства, взаємодією є таке:

– в загальному аспекті:

1) спосіб забезпечення певної дії, який полягає у спільній діяльності конкретних суб'єктів, спрямований на здійснення їх компетенції (аналіз положень Наказу Адміністрації Державної прикордонної служби України «Про затвердження Порядку дій посадових осіб органів охорони державного кордону Державної прикордонної служби України щодо встановлення режиму в пунктах пропуску через державний кордон, здійснення контролю за його додержанням, а також організації і забезпечення взаємодії та координації контрольних органів і служб, що здійснюють різні види контролю або беруть участь у забезпеченні режиму в пунктах пропуску через державний кордон» від 29 серпня 2011 р. № 627);

2) узгоджені за метою, завданням, місцем, часом та способом виконання завдань дії конкретних суб'єктів для досягнення мети (аналіз Наказів Міністерства внутрішніх справ України «Про затвердження Положення про організацію та несення служби з охорони дипломатичних представництв, консульських установ іноземних держав, представництв міжнародних організацій в Україні військовими частинами і підрозділами Національної гвардії України» від 2 лютого 2016 р. № 74 та «Про затвердження Положення про організацію та несення служби з охорони органів державної влади військовими частинами і підрозділами Національної гвардії України» від 20 липня 2016 р. № 692);

– в інформаційному аспекті – обмін інформацією (аналіз Рішення Національної комісії з цінних паперів та фондових ринків «Про затвердження Положення про функціонування фондових бірж» від 22 листопада 2012 р. № 1688);

– в міжсекторальному аспекті – існування та рівноправна комунікація різних об'єктів та суб'єктів на основі діалогу і взаємної поваги (аналіз Конвенції про охорону та заохочення розвитку форм культурного самовираження від 20 жовтня 2005 р.);

– в секторальному аспекті – функціонування всіх складових частин об'єкта/суб'єкта як єдиної системи, очолюваної командуванням (аналіз Наказу Міністерства інфраструктури України «Про затвердження Правил сертифікації авіаційних навчальних закладів цивільної авіації з підготовки льотного складу в Україні» від 29 березня 2002 р. № 215);

– в управлінському аспекті – передача результатів виконання етапу технологічного процесу іншому суб'єкту, який несе відповідальність за результати виконання цього етапу технологічного процесу (аналіз Постанови Кабінету Міністрів України «Про затвердження Ліцензійних умов провадження господарської діяльності банків пулопивною крові, інших тканин і клітин людини згідно з переліком, затвердженим Міністерством охорони здоров'я» від 2 березня 2016 р. № 286).

Отже, взаємодія передбачає систему відносин, що змінюються, між взаємозалежними елементами, сутністю якої є обмінний процес [13]. За будь-якої взаємодії відбувається обмін інформацією, досвідом чи іншими ресурсами. Саме обмін покладено в основу взаємодії. При цьому слід пам'ятати, що обмін є завжди фактом взаємним, що здійснюється в умовах повної визначеності щодо намірів і планів суб'єктів взаємодії. Головною ознакою взаємодії є відсутність шкідливого впливу на партнера [14, с. 135–136].

Наприклад, В. Мацюк та С. Белай під взаємодією органів Служби безпеки України та Національної гвардії України у надзвичайних ситуаціях соціального характеру розуміють взаємний безперервний процес, погоджений за місцем, метою, порядком і часом, спрямований на узгодження дій зазначених суб'єктів щодо завчасного виявлення, попередження та припинення надзвичайних ситуацій з використанням ресурсів один одного [14, с. 136]. В. Верхогляд визначає взаємодію органів Служби безпеки України з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування та громадськістю як стан взаємозв'язків, за якого вони справляють взаємний вплив один на одного та на відповідну сферу правовідносин задля створення умов для удосконалення діяльності органів Служби безпеки України, формування позитивної громадської думки про органи Служби безпеки України та побудови в Україні громадянського суспільства [15, с. 6].

Зазначене дає змогу зрозуміти, що в основу визначення поняттєвого розуміння взаємодії Служби безпеки України з іншими суб'єктами вчені вкладають загальне лексичне значення категорії «взаємодія» з доданням специфіки виконуваних ними завдань. На наш погляд, взаємодія

контррозвідувальних органів з іншими суб'єктами сектору безпеки є одним зі способів реалізації їхніх повноважень, що передбачає співробітництво, координацію та узгодженість засобів та заходів її реалізації задля охорони національних інтересів.

Щодо категорії забезпечення, то необхідно уточнити, що вона має досить широке значення і трактується в адміністративно-правовому сенсі як створення надійної умови для здійснення чого-небудь; гарантування чогось; захист, охорона кого-небудь чи чого-небудь від небезпеки [16, с. 85]. У зв'язку з цим у науковій літературі використовується різне його термінологічне значення, зокрема механізм забезпечення, реалізації, здійснення, гарантування [17, с. 392]. Вчений уточнює, що в словнику російської мови цей термін означає надання (постачання) чогось або когось у достатній кількості, створення усіх необхідних умов для здійснення чогось, гарантування чогось [18].

Здійснивши аналіз законодавчих дефініцій, А. Замрига стверджує, що термін «забезпечення» означає комплекс економічних, соціальних, організаційних, технічних, правових та інших заходів, активних дій та рішень уповноважених суб'єктів; стратегічну, планову, систематичну діяльність публічної адміністрації з чітким спрямуванням; цілеспрямованість на отримання запланованого результату; вказівку на реалізацію прямих обов'язків; сформовану програму необхідних цілей [19, с. 50].

Таким чином, це явище одночасно являє собою, по-перше, певну організаційну діяльність, по-друге, прийоми та методи її здійснення, по-третє, певні матеріальні об'єкти [20, с. 35].

Отже, забезпечення взаємодії контррозвідувальних органів та інших суб'єктів сектору безпеки задля охорони національних інтересів може бути визначене нами як процес реалізації комплексного підходу до питань національної безпеки, що полягає в організації умов, підстав та процедур реалізації ситуативних чи систематичних спільно скоординованих та узгоджених дій контррозвідувальних органів з одним, декількома чи всіма суб'єктами сектору безпеки (залежно від різновиду адміністративно-правових відносин) задля ефективного та результативного запобігання будь-яким намірам з боку іноземних держав, організацій чи осіб завдати шкоди державній безпеці України.

Висновок. Аналіз думок учених та положень чинного законодавства дає можливість стверджувати, що у сфері охорони національних інтересів забезпечення взаємодії контррозвідувальних органів з іншими суб'єктами сектору безпеки та реалізація взаємодії контррозвідувальних органів з іншими суб'єктами сектору безпеки – це різні напрями діяльності уповноважених органів влади у сфері забезпечення національної безпеки України. У першому випадку йдеться про процес реалізації комплексного підходу до питань національної безпеки, що полягає в організації умов, підстав та процедур реалізації ситуативних чи систематичних спільно скоординованих та узгоджених дій контррозвідувальних органів з одним, декількома чи всіма суб'єктами сектору безпеки (залежно від різновиду адміністративно-правових відносин) задля ефективного та результативного запобігання будь-яким намірам з боку іноземних держав, організацій чи осіб завдати шкоди державній безпеці України. В другому випадку йдеться про один зі способів реалізації їхніх повноважень, що передбачає співробітництво, координацію та узгодженість засобів та заходів її реалізації задля охорони національних інтересів.

Список використаних джерел:

1. Про національну безпеку України : Закон України від 21 червня 2018 р. № 2469-VIII. *Відомості Верховної Ради (ВВР)*. 2018. № 31. Ст. 241.
2. Стратегія національної безпеки України «Безпека людини – безпека країни» : Указ Президента України від 14 вересня 2020 р. № 392/2020. *Урядовий кур'єр*. 2020. № 179.
3. Про рішення Ради національної безпеки і оборони України від 25 березня 2021 року «Про Стратегію воєнної безпеки України» : Указ Президента України ; Стратегія від 25 березня 2021 р. № 121/2021. *Урядовий кур'єр*. 2021. № 59.
4. Про контррозвідувальну діяльність : Закон України від 26 грудня 2002 р. № 374-IV. *Голос України*. 2003. № 16.
5. Український Радянський енциклопедичний словник : в 3 т. ; уклад. М. Бажан, І. Білодід, О. Гурій та ін. Київ, 1966. Т. 1. 436 с.
6. Великий тлумачний словник сучасної української мови ; уклад. і голов. ред. В. Бусел. Київ ; Ірпінь : ВТФ «Перун», 2002. 1428 с.
7. Аверьянов А. Системное познание мира: методологические проблемы. Москва, 1985. 263 с.
8. Котарбинский Т. Трактат о хорошей работе. Москва : Экономика, 1975. 271 с.
9. Назар Ю. Взаємодія органів внутрішніх справ із місцевими органами виконавчої влади та органами місцевого самоврядування у профілактиці адміністративних правопорушень : монографія. Львів : Львівський державний університет внутрішніх справ, 2012. 160 с.

10. Андрощук І. Взаємодія як педагогічна категорія. *Педагогічний дискурс*. 2013. Вип. 14. С. 15–19.
11. Халецька А., Халецький А. Інституціональне забезпечення взаємодії органів державної влади та громадянського суспільства. *Державне управління: удосконалення та розвиток*. 2014. № 5.
12. Подоляка А. Взаємодія державних органів в охороні громадського порядку. *Форум права*. 2009. № 2. С. 338–344.
13. Литвин М., Аллеров Ю., Кириченко І. Сутність, закономірності та принципи взаємодії військ (сил). *Честь і закон*. 2003. № 4. С. 9–15.
14. Мацюк В., Бєлай С. Сутність взаємодії Служби безпеки України з Національною гвардією України у надзвичайних ситуаціях соціального характеру: нормативно-правовий аспект. *Науковий вісник Дніпропетровського державного університету внутрішніх справ*. 2014. № 3. С. 134–142.
15. Верхогляд В. Адміністративно-правове регулювання взаємодії органів Служби безпеки України з іншими державними органами, органами місцевого самоврядування та громадянськостю : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : спец. 12.00.07 ; Харківський національний університет внутрішніх справ. Харків, 2011. 20 с.
16. Чуйко З. Конституційно-правовий механізм забезпечення національної безпеки України. *Бюлетень Міністерства юстиції України*. 2006. № 8. С. 81–89.
17. Лазур Я. Поняття, сутність та елементи адміністративно-правового механізму забезпечення прав і свобод громадян у державному управлінні. *Форум права*. 2009. № 3. С. 392–398.
18. Словарь русского языка : в 4 т. Т. 2 / АН СССР, Институт русского языка. 3-е изд., стер. Москва : Русский язык, 1986. 736 с.
19. Замрига А. Поняття адміністративно-правового забезпечення господарської діяльності в Україні. *Visegradjournal on human rights*. 2019. Вип. 1. Т. 4. С. 47–52.
20. Бараш Є. Інформаційне забезпечення управління Державною кримінально-виконавчою службою. *Форум права*. 2011. № 3. С. 34–40.

УДК 342.9

DOI <https://doi.org/10.32844/2618-1258.2021.5.2.16>

КАЛАШНИК В.П.

ЗАРУБІЖНИЙ ДОСВІД ЗАСТОСУВАННЯ АДМІНІСТРАТИВНО-ПРАВОВОГО ПРИМУСУ ПОЛІЦІЄЮ ТА МОЖЛИВОСТІ ЙОГО ВИКОРИСТАННЯ В УКРАЇНІ

FOREIGN EXPERIENCE IN THE USE OF ADMINISTRATIVE AND LEGAL COERCION BY THE POLICE AND THE POSSIBILITY OF ITS USE IN UKRAINE

У статті на основі аналізу наукових поглядів учених представлено зарубіжний досвід нормативно-правового регулювання та практичного застосування заходів адміністративно-правового примусу в органах поліції інших держав. Викладено ключові відмінності зарубіжного і національного досвіду використання примусових заходів. Визначено напрями імплементації в національну правову систему зарубіжного досвіду застосування адміністративно-правового примусу поліцейськими. Доведено, що важливим є вдосконалення нормативно-правової бази, яка регламентує адміністративно-правовий примус у роботі поліції. На нашу думку, доречно: а) закріпити на рівні Конституції окремі складники юридичного статусу Національної поліції України, а також затвердити за нею право застосовувати примусові заходи різної інтенсивності; б) видати окремий законодавчий акт із питань здійснення адміністративно-правового примусу в контексті протидії правопорушенням.

© КАЛАШНИК В.П. – здобувач кафедри правового забезпечення господарської діяльності (Харківський національний університет внутрішніх справ)